

200703197/1.

Datum uitspraak: 18 december 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/16926 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Groningen, van 29 maart 2007 in het geding tussen:

appellante

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 4 januari 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 31 maart 2006 heeft de minister het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 29 maart 2007, verzonden op 11 april 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen (hierna: de rechtbank), het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 7 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen als grief I, II en IV is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. In grief III wordt geklaagd dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat bij de beantwoording van de vraag of de minister het ontbreken van een machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) aan appellante mocht tegenwerpen, geen ruimte is voor de beoordeling of het bepaalde in artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) daaraan in de weg staat. Daartoe voert appellante aan dat door de afwijzing van haar aanvraag zij niet in staat wordt gesteld gezinsleven met haar echtgenoot en kinderen te hebben.

2.2.1. Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14, worden afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel, waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd (hierna: het mvv-vereiste).

Ingevolge het tweede lid kunnen bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels worden gesteld over de toepassing van de gronden, bedoeld in het eerste lid.

Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het

Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv.

Ingevolge het vierde lid kan de minister het eerste lid buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (hierna: de hardheidsclausule).

2.2.2. Uit de wetsgeschiedenis (Kamerstukken II 1999/2000, 26 732, nr. 7, p. 108-109) moet worden afgeleid dat de in artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 neergelegde bevoegdheid bedoeld is als discretionair van aard en beperkt van omvang. Gevallen, waaromtrent is voorzien dat het mvv-vereiste niet zal kunnen worden tegengeworpen, zijn bij en krachtens artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 van dat vereiste uitgesloten, zodat toepassing van de hardheidsclausule beperkt kan blijven tot zeer uitzonderlijke gevallen die door wet- en regelgever niet zijn voorzien.

Met het stellen van het mvv-vereiste heeft de wetgever beoogd dat de overheid bij haar onderzoek of de desbetreffende vreemdeling aan alle vereisten voor verblijfsaanvaarding voldoet, niet door diens illegale aanwezigheid alhier voor een voldongen feit wordt geplaatst.

2.2.3. Zoals de Afdeling in haar uitspraak van 9 november 2007 in zaak nr. 200702675/1 (www.raadvanstate.nl) heeft overwogen, zal het tegenwerpen van het mvv-vereiste in een concreet geval slechts in uitzonderlijke gevallen schending van artikel 8 van het EVRM opleveren, nu de uit het mvv-vereiste voortvloeiende verplichting Nederland te verlaten in beginsel slechts tijdelijk van aard is. Of artikel 8 van het EVRM ook tot vergunningverlening zou moeten nopen, is daarbij, zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, in bijvoorbeeld de uitspraak van 28 september 2004 in zaak nr. 200403756/1 (JV 2004/432), nog niet aan de orde.

De rechtbank heeft derhalve ten onrechte overwogen dat bij de beantwoording van de vraag of de minister het mvv-vereiste aan appellante mocht tegenwerpen geen ruimte is voor de beoordeling of het bepaalde in artikel 8 van het EVRM daaraan in de weg staat.

De grief slaagt.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van appellante tegen het besluit van 31 maart 2006 van de minister alsnog ongegrond verklaren. Daartoe overweegt de Afdeling, voor zover nog nodig, als volgt.

2.4. In beroep heeft appellante aangevoerd dat onder de gegeven omstandigheden door de weigering de gevraagde vergunning te verlenen inbreuk wordt gemaakt op artikel 8 van het EVRM.

De minister heeft zich op het standpunt gesteld dat door de weigering appellante verblijf hier te lande toe te staan wegens het ontbreken van een mvv het recht op eerbiediging van het gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM niet wordt geschonden. Het betoog van appellante dat terugkeer naar het land van herkomst met zich brengt dat het gezin uit elkaar wordt getrokken, levert geen schending van voormelde bepaling op,

reeds omdat deze terugkeer in beginsel tijdelijk van aard is. Voor zover appellante stelt dat onzeker is of de mvv verleend zal worden, wordt overwogen dat in het kader van de behandeling van een aanvraag om verlening hiervan zal worden onderzocht of artikel 8 van het EVRM tot toelating noopt indien daartoe anderszins geen aanleiding bestaat.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 29 maart 2007 in zaak nr. 06/16926;
- III. verklaart het door appellante bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond;
- IV. gelast dat de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 214,00 (zegge: tweehonderdveertien euro) voor de behandeling van het hoger beroep vergoedt.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. D. Roemers, Leden, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

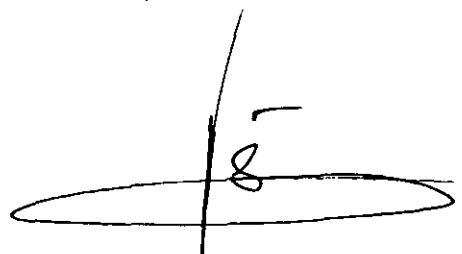
w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 18 december 2007

154-527.

Verzonden: 18 december 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

nevenzittingsplaats Groningen, vreemdelingenkamer, voorzieningenrechter

Zaaknummer: Awb 06/16926

Uitspraak in het geschil tussen:

geboren op
van Algerijnse nationaliteit,
V-nummer:
eiseres,
gemachtigde: mr. R. van Asperen, advocaat te Groningen,

en

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

(Immigratie- en Naturalisatiedienst),

te 's-Gravenhage,

verweerder,

vertegenwoordigd door mr. S. van Willigen, ambtenaar ten departemente.

1. Ontstaan en loop van het geding

1.1. Op 7 juni 2005 heeft eiseres een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, onder de beperking verband houdende met het verblijfsdoel 'beperking conform beschikking minister'. Verweerder heeft bij beschikking van 4 januari 2006 afwijzend op de aanvraag beslist.

1.2. Eiseres heeft daartegen op 16 januari 2006 bezwaar gemaakt. Naar aanleiding van dit bezwaar is eiseres op 21 maart 2006 gehoord. Bij beschikking van 31 maart 2006 heeft verweerder het bezwaar vervolgens ongegrond verklaard.

1.3. Bij beroepschrift van 4 april 2006 heeft eiseres tegen de hiervoor genoemde beschikking beroep ingesteld bij de rechtbank.

1.4. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiseres toegezonden en haar in de gelegenheid gesteld om nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

1.5. Het verzoek is behandeld ter openbare zitting van de rechtbank van 22 maart 2007. Eiseres is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Rechtsoverwegingen

Feiten en standpunten van partijen

2.1. Verweerder heeft de aanvraag afgewezen omdat eiseres niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) en niet gebleken is dat eiseres van dit vereiste dient te worden vrijgesteld.

2.2. Eiseres heeft zich in de gronden van beroep op het standpunt gesteld dat verweerder in redelijkheid niet had kunnen beslissen, dat toepassing van artikel 3.71, eerste lid, Vreemdelingen besluit 2000 (Vb 2000) niet zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Eiseres wenst verblijf bij haar echtgenoot (hierna: referent). Zij heeft aangevoerd dat ze de behandeling van de aanvraag om een mvv niet langer wilde afwachten om referent in Nederland psychische en emotionele zorg te kunnen bieden vanwege zijn nierziekte. Voorts hebben eiseres en referent samen twee kinderen gekregen voor wie het, voor een goede ontwikkeling, van belang is dat beide ouders aanwezig zijn bij de opvoeding. Eiseres heeft betoogd dat het voor referent vanwege zijn ziekte niet mogelijk is om werk te vinden om te kunnen voldoen aan het middelenvereiste. Referent volgt op dit moment weliswaar een opleiding tot taxichauffeur, maar objectief gezien zullen zijn medische klachten aan het uitoefenen van arbeid in de weg staan. Referent raakt soms buiten bewustzijn, om reden waarvan zij telkens bij hem in de buurt moet blijven. In die gevallen kan referent ook niet zelfstandig professionele hulp inroepen. Gelet op het feit dat de gezondheidszorg in Algerije erg slecht is, is het niet mogelijk voor het gezin om voor een bepaalde periode terug te keren. Terugkeren met haar kinderen lijkt tevens niet in hun belang te zijn. Eiseres is van mening dat verweerder blijk geeft van een onjuiste belangenafweging. Er is sprake van gezinsleven en de partners dragen niet alleen zorg voor elkaar, maar ook voor hun kinderen. Die band dient niet verbroken te worden. Het bestreden besluit is daarom ook in strijd met artikel 8 Europees Verdrag voor de bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) en het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (IRVK).

2.3. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat de medische gesteldheid van referent niet zodanig bijzonder is dat eiseres steeds bij hem zou moeten zijn. Referent heeft verklaard dat hij zichzelf de benodigde medicatie kan toedienen. De omstandigheid dat eiseres en referent twee kleine kinderen hebben die de zorg van beide ouders behoeven is geen reden voor toepassing van de zogenoemde hardheidsclausule. Daartoe heeft verweerder overwogen dat eiseres het risico van een tijdelijke scheiding met haar kinderen zelf heeft genomen nu zij hier te lande verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldige verblijfsvergunning. Voorts kan eiseres desgewenst met referent en kinderen afreizen naar het land van herkomst. De omstandigheid dat referent slechte ervaringen heeft met de medische zorg in het land van herkomst, doet daaraan naar de mening van verweerder niet af. Tenslotte heeft eiseres niet aangetoond dat referent nooit en te nimmer aan het zogenoemde middelenvereiste kan gaan voldoen. Temeer nu hij thans bezig is met de opleiding tot taxichauffeur. Verweerder is van mening dat het stellen van het mvv-vereiste niet zal leiden tot schending van artikel 8 EVRM en het IRVK.

Beoordeling van het verzoek

2.4. De verblijfsvergunning regulier, zoals bedoeld in artikel 14 Vw 2000, kan worden afgewezen op de gronden genoemd in artikel 16, eerste lid Vw 2000. Op grond van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a Vw 2000, juncto artikel 3.71, eerste lid Vb 2000 dient de vreemdeling te beschikken over een geldige mvv, tenzij de vreemdeling daarvan is vrijgesteld of op grond van de hardheidsclausule van het mvv-vereiste wordt afgezien.

2.5. Allereerst stelt de rechtbank vast dat tussen partijen niet in geschil is dat eiseres niet beschikt over een geldige mvv. Daarnaast is tussen partijen evenmin in geschil dat eiseres niet valt onder een van de categorieën vrijgestelde vreemdelingen genoemd in artikel 17, eerste lid, onder a tot en met f, Vw 2000. De rechtbank ziet zich dan ook voor de vraag gesteld of verweerder in redelijkheid heeft geoordeeld dat toepassing van artikel 3.71, eerste lid, Vreemdelingen besluit 2000 (Vb 2000) niet zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard en of verweerder derhalve heeft kunnen afzien van toepassing van de hardheidsclausule als bedoeld in artikel 3.71, vierde lid Vb 2000.

2.6. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de hardheidsclausule (TK 1999-2000, 26 732, nr. 7, p. 108-109) blijkt dat de daarin neergelegde bevoegdheid van de minister bedoeld is als discretionair van aard en beperkt van omvang. Gevallen, waaromtrent is voorzien dat het mvv-vereiste niet zal worden tegengeworpen, zijn bij en krachtens artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 van dat vereiste uitgesloten, zodat toepassing van de hardheidsclausule beperkt kan blijven tot zeer uitzonderlijke gevallen die door wet- en regelgever niet zijn voorzien. In een brief van de staatssecretaris aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van 19 september 1997 (TK 1997-1998, 24 544, nr. 16, blz. 1) is voorts voor de uitoefening van die bevoegdheid als beleidsuitgangspunt gekozen dat een beroep op de hardheidsclausule slechts in zeer uitzonderlijke gevallen wordt gehonoreerd. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraken van 26 juni 2003 in zaak no. 200301866/1, JV 2003/257 en 18 juli 2003 in zaak no. 200303381/1), ligt het op de weg van de desbetreffende vreemdeling om de aan zijn beroep op de hardheidsclausule ten grondslag liggende individuele feiten en omstandigheden te stellen en aannemelijk te maken.

2.7. Eiseres heeft allereerst betoogd dat zij telkens bij referent in de buurt moet blijven om dat hij vanwege zijn ziekte soms buiten bewustzijn raakt. Tijdens het gehoor van 21 maart 2006 heeft referent verklaard dat hij eiseres nodig heeft omdat hij zich erg alleen voelt. Ook moet zij medische handelingen verrichten als hij last heeft van een lage bloedspiegel. De rechtbank overweegt ten aanzien hiervan dat niet is gebleken dat referent volledig van eiseres afhankelijk is, temeer nu hij heeft aangegeven zich medisch gezien te kunnen redden, maar dat eiseres hem helpt in noodgevallen. Eiseres heeft naar het oordeel van de rechtbank niet aangetoond dat referent in noodgevallen geen beroep zou kunnen doen op professionele zorgverleners. Voorts is het de rechtbank niet gebleken dat referent haar en hun kinderen niet zou kunnen vergezellen naar Algerije om aldaar de mvv-aanvraag af te wachten. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat de stelling van eiseres dat referent slechte ervaringen heeft met het ziekenhuis in hieraan niet af doet, nu niet is aangetoond dat het reizen naar of verblijven in Algerije voor referent medische gezien niet mogelijk is. Daarbij overweegt de rechtbank voorts dat een eventuele scheiding van eiseres van haar kinderen om de mvv-aanvraag in Algerije af te wachten, van tijdelijke aard is. Eiseres heeft het risico van een tijdelijke scheiding met haar kinderen en referent bewust genomen, toen zij zonder mvv naar Nederland is gereisd en zonder verblijfstitel in Nederland verblijft en alhier kinderen heeft gekregen. De rechtbank overweegt ten aanzien van de

stelling van eiseres het onmogelijk is om de mvv-aanvraag in Algerije af te wachten omdat zij niet veel contact meer heeft met haar familie daar en het huis van haar ouders is te klein om haar, referent en hun kinderen onderdak te geven, dat dit niet kan afdoen aan het oordeel, nu eiseres deze stelling niet heeft onderbouwd, noch heeft aangetoond dat zij niet elders in Algerije zou kunnen verblijven.

2.8. Eiseres heeft tenslotte gesteld dat referent niet zal kunnen voldoen aan het inkomensvereiste en dat zij zich daarom gedwongen zag, zonder afwachting van een mvv-procedure in haar land van herkomst, gelet op de gezondheid van referent, naar Nederland te reizen. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat het niet voldoen aan een van de voorwaarden van de gevraagde verblijfsvergunning, geen bijzondere omstandigheid betreft die vrijstelling van het mvv-vereiste in het kader van de hardheidsclausule rechtvaardigt.

2.9. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich op goede gronden op het standpunt heeft gesteld dat eiseres geen geslaagd beroep toekomt op de vrijstelling van het mvv-vereiste als bedoeld in artikel 17, vierde lid, Vw 2000. Ten aanzien van de stelling van eiseres dat de bestreden beschikking in strijd met artikel 8 EVRM en met het IVRK is genomen oordeelt de rechtbank als volgt. Bij de vraag of het mvv-vereiste aan eiseres dient te worden tegengeworpen is geen ruimte voor de beoordeling of het bepaalde in artikel 8 EVRM daaraan in de weg staat. Niet gebleken is dat het door de ABRS ingenomen standpunt inmiddels is verlaten. De rechtbank verwijst in dat verband naar de uitspraak van de ABRS van 25 januari 2006 (LJN: AV1018).

2.10. Naar het oordeel van de rechtbank kan het beroep van eiseres op het IVRK evenmin slagen. Noch uit de tekst, noch uit de wordingsgeschiedenis van het IVRK valt af te leiden dat ingevolge de bepalingen van dit verdrag, voor zover rechtstreeks toepasselijk, voor de Nederlandse staat verplichtingen bestaan die verder gaan dan hetgeen reeds is neergelegd in de Nederlandse regelgeving en het beleid ter zake van gezinsvorming en -hereniging. Evenmin is gebleken dat met dit verdrag is beoogd een uitbreiding te geven aan de verplichtingen die uit artikel 8 EVRM voortvloeien. Tenslotte overweegt de rechtbank dat eiseres haar beroep op het IVRK niet nader heeft gemotiveerd, zodat niet is gebleken van omstandigheden die maken dat het tegenwerpen van het mvv-vereiste aan eiseres schending van het IVRK oplevert. Verweerder heeft de verblijfsvergunning dan ook terecht wegens het ontbreken van een mvv geweigerd.

2.11. Het beroep is derhalve ongegrond.

2.12. Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. G. Laman en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. F.J. Tinga als griffier op 29 maart 2007.

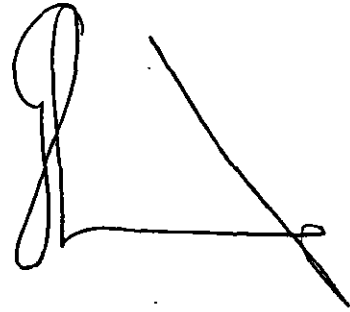
Tegen de uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden:

3. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. G. Laman en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. F.J. Tinga als griffier op 29 maart 2007.

Tegen de uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: 11 APR 2007

Groningen
Prandiusstingel 1
9711 AA Groningen
T (050) 589 25 79
F (050) 360 16 23
Info.groningen@tiebout.nl
www.tiebout.nl

mr. R. van Asperen
mr. M. Schuringa
mr. K.R. Spoelstra
mr. B. van Dijk
mr. I.M. Zuidhoek
mr. M.R.M. Schoop

Roden
Mensingheweg 1
Postbus 330
9300 AH Roden
T (050) 501 50 80
F (050) 501 50 45
Info.roden@tiebout.nl
www.tiebout.nl

mr. J.G. Rissik
mr. S. El Harni
mr. mr. J.M. Faber
mr. L. Sandberg

Derdenrekening
ABN-AMRO
60.59.22.470
t.n.v.
Stichting Beheer
Derdenrekening
Tiebout Advocaten.

*NMI-mediator

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
7 MEI 2007	
ZAAKNR.	3197
AAN:	VI
BEHANDELD: DO:	PAR:

Raad van State
Postbus 18113
2500 BC DEN HAAG

Per telefax: (070) 365 13 80
en per aangetekende post

Groningen, 7 mei 2007

HOGER BEROEP VREEMDELINGENZAKEN

Inzake: / Staat / hoger beroep
Uw ref:
Onze ref: RVA/ivd/520307042/ouari

Email: ron.vanasperen@tiebout.nl
Doorkiesnr. secr.: (050) 3663736

Geachte heer, mevrouw,

Hierbij teken ik, daartoe bepaaldelijk gevolmachtigd, namens mevrouw geboren van Algerijnse nationaliteit, de vreemdelingen, hoger beroep aan tegen bijgaande uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen d.d. 29 maart 2007, verzonden 11 april 2007.

Allereerst wordt u verzocht alle feiten, weren en stellingen, zoals naar voren gebracht in eerdere instanties, als hier ingelast en herhaald te beschouwen, alsmede om het griffierecht in mijn rekening-courant te boeken.

Grief I:

Ten onrechte heeft de rechtbank in rechtsoverweging 2.7. overwogen dat, kort gezegd, de medische situatie van referent niet zodanig is dat betrokkene steeds bij hem zou moeten verblijven, alsmede dat niet gebleken is dat referent tijdelijk met betrokkene zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst om betrokkene te vergezellen van het aanvragen van een mvv.

Toelichting:

Verwezen zij in dit verband allereerst naar het verslag van de hoorzitting in bezwaar. Referent heeft daar uiteengezet hoe zijn medische situatie eruit zag en ziet, waarbij in het bijzonder is aangegeven dat hij in voorkomende gevallen het bewustzijn verliest. Dan zal iemand bij hem in de buurt moeten zijn, waarbij professionele hulpverlening niet voldoende is. Immers zullen die niet continu referent kunnen bijstaan. Referent heeft ook aangegeven dat, voordat betrokkene naar Nederland kwam, een vriend hem hielp bij zijn medische problematiek. Doordat die vriend inmiddels werk heeft gevonden en niet meer bij referent in huis woont, zou die hem, ingeval betrokkene zou terugkeren naar het land van herkomst, niet meer kunnen helpen. Betrokkene vermag niet in te zien hoe al deze stellingen nog meer onderbouwd zouden kunnen worden en blijft daar dan ook bij. De rechtbank heeft daaraan onvoldoende gewicht toegekend.

Voorts kan het van referent, gezien zijn binding met Nederland, niet verlangd worden met betrokkene terug te keren naar het land van herkomst om betrokkene te vergezellen bij haar aanvraag om een mvv. Daarbij kan voorts de stelling dat er in het land van herkomst geen adequate opvang is, niet nader onderbouwd worden, hetgeen de rechtbank eveneens heeft miskend.

Al het voorgaande maakt dat sprake is van een feitencomplex op grond waarvan gezegd moet worden dat het tegenwerpen van een mvv-vereiste onredelijk is.

Grief II:

Ten onrechte heeft de rechtbank in rechtsoverweging 2.8. overwogen dat, kort gezegd, het niet voldoen aan één van de voorwaarden van de vereiste verblijfsvergunning geen bijzondere omstandigheid betreft die vrijstelling van het mvv-vereiste rechtvaardigt.

Toelichting:

De rechtbank heeft met deze overweging miskend dat alle feiten en stellingen, waaronder het beroep op "het inkomen" in onderlinge samenhang beschouwd, tot de conclusie hebben te leiden dat het tegenwerpen van het mvv-vereiste onredelijk is. De rechtbank heeft dit beroep ten onrechte geabstraheerd van het gehele feitencomplex.

Grief III:

Ten onrechte heeft de rechtbank in rechtsoverweging 2.9. overwogen dat, kort gezegd, het beroep op artikel 8 EVRM niet slaagt, omdat de aard van de afwijzing daarvoor geen ruimte zou bieden.

Toelichting:

Het voorgaande wordt en blijft uitdrukkelijk bestreden. De afgewezen aanvraag stelt betrokkene niet in staat gezinsleven uit te oefenen, los van de vraag of de aanvraag is afgewezen op grond van het mvv-vereiste of om een andere reden. Betrokkene vermog niet in te zien waarom artikel 8 EVRM in dat licht geen betekenis kent. Volgehouden blijft dan ook dat de afwijzing wel degelijk in strijd komt met het recht het gezinsleven te kunnen uitoefenen.

Grief IV:

Ten onrechte heeft de rechtbank in rechtsoverweging 2.10. overwogen dat, kort gezegd, het beroep op het IVRK dient te falen.

Toelichting:

Hoewel het wellicht zo moge zijn dat aan de bepalingen uit het IVRK geen rechtstreekse werking wordt toegekend – hoewel de juistheid daarvan bestreden wordt –, betekent dat niet dat de kernbepaling van het IVRK (artikel 3 van dat verdrag) niet doorwerkt in besluitvormingen ten aanzien waarvan (tevens) kinderen zijn betrokken. *"Het is evenwel met de bedoeling van dat verdrag in overeenstemming te achten dat "het belang van het kind" als regel de doorslag hoort te geven."*

"Vreemdelingenbeleid en Kinderrechten" in: AAS1 (2002) 9, pagina 611. Derhalve dient bij alle maatregelen kinderen betreffende de belangen van het kind/die kinderen zwaar te worden gewogen. Daarvan is in casu niet gebleken, zodat de besluitvorming op dat punt zorgvuldig is en in strijd komt met het bepaalde in artikel 7: 11 jo. 7:12 Awb. Ook de rechtbank heeft dit miskend.

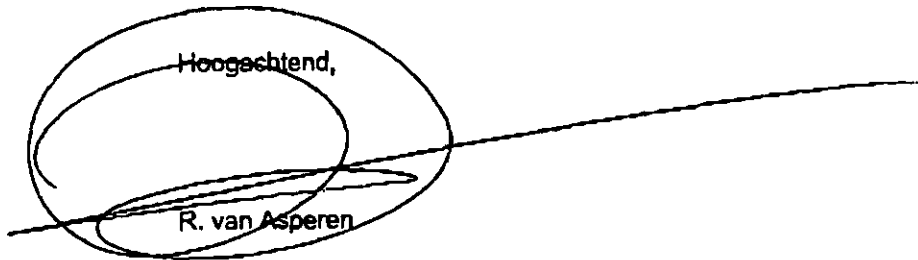
De rechtbank heeft voorts miskend dat het beroep op het IVRK in samenhang beschouwd met artikel 8 EVRM gezien moet/kan worden. Die samenhang brengt allereerst met zich mee dat via artikel 8 EVRM getoetst kan worden aan het IVRK, terwijl voorts miskend is dat die bepalingen samen maken dat in casu sprake is van schending van de verschillende verdragen.

Conclusie:

Gelet op al het voorgaande wordt u verzocht het hoger beroep gegrond te verklaren, met veroordeling van verweerder in de proceskosten en tot teruggave van het griffierecht.

In afwachting.

Hoogachtend,
R. van Asperen

Bijlage:

- kopie uitspraak d.d. 29 maart 2007, 6 pag.